

7 י"ח
8/12/11
16.

הנדון: חפוש בגבעת חיים.

1. היום בשעה 15,05 נראו שתי מכוניות משטרה מתקרבות לקבוץ. בתוך המכוניות נסעו מפ' משטרה טול-כרם, שני קצינים בריטיים צבאיים, מאינספקטור הולי וכעשרים שוטרים בריטיים. הם נכנסו לקבוץ ומפקד המשטרה פנה אל המוכתר והודיעו כי בא לערוך חפוש במקום אחרי "סחורה גנובה" וצוה על המוכתר להצטרף אליהם.
- הקצין הביא אתו מרשם של הנקודה. עד כמה שאפשר היה לברר היה זה מרשם הנקודה עם חכנית ההגנה הרשמית הנמצאת בידי משטרת הישובים העבריים. לא היו מסומנים במרשם זה מקומות החנויות, פרט להדרו של מפקד הנקודה.
- השוטרים החלו לחפש בסביבת העמדות והמקלטים. כאשר מוכתר הנקודה ראה כי החפוש מכוון למציאת נשק דרש מהקצין תעודה המיפה את כחו לעשות כן. הקצין הודיע שבהתאם לחוקים לשעת חרום אין צורך בתעודה כזאת, והמוכתר סירב ללוות המחפשים הלאה. הם המשיכו את פעולתם לבדם.
2. סרב'נט המ"ן, גרי פריד, אשר רצה להודיע על החפוש לאינספקטור של מ.י.ע. הופרע ע"י שוטרים בריטיים ובהתנגדו בכח נאסר לפי פקודה הקצין והושם במכונית המשורינת.
3. עם התחלת החפוש הודיע הקבוץ על הדבר למפ' הנפה ולפ.ה.ע. בהתאם להוראות שנתנו ע"י הפ.מ.ע. הפגינו חברי הקבוץ על יד המחפשים.
4. הקבוץ קנה בזמן האחרון כמות ידועה של נשק מחיילים צ'כים. אחמול היו צריכים להעביר אליהם שני תחמקלים, אשר מחמת קלקול במכונית לא הגיעו אל הנקודה. בקשר עם זה יצא אתמול חברי גבעת-חיים בנימין איזנסטיין לחיפה על מנת להפגש שם עם הצ'כים ולהסדיר את המשלוח.
- המשטרה מסתמכת על הודעת איש, אשר נאסר ומסר שהוא מכר נשק לגבעת חיים. המשטרה טוענת שהאיש הזה הנו חייל.
5. עד שעת מסירת הדברים לא נמצא כל דבר. על יד חדרו של מפ' הנקודה העמידה המשטרה משמר והקצין המנהל את החפוש שלח את אינספקטור הולי עם מרשם הנקודה לטול-כרם. משערים כי ברצונו להביא פקודה לחפוש בחדרים.
- אנשי המקום הצליחו להוציא מהחדרים כל דבר חשוב, פרט למזודה עם נירות הנמצאת בחדרו של מפ' המקום. לפי שעה אי אפשר לברר מה מכילה מזודה זו ובפרט לא ידוע למוסר אם במזודה זו נמצאות רשימות הציוד ומקומות החנויות.

ש.

19.5.42

8/12/11

הנדון: חפוש בגבעת חיים.

ביום 18.5.42 נאסר בחיפה בנימין איזנשטיין בשעת
קבלת סומי, אשר רכש מאת חייל צ'כי עבור גבעת חיים.

נראה שאיזנשטיין נחקר קשות ומסר על מקומות בדויים
של מחסנים וכן אח שמותיהם של האחראים מבין אנשי הבטחון
במקום (גרי פריד, חיים ממלוק, אגון גנסנר, יוסף שנפה
וצבי קרול) והדבר הביא לחפוש שעליו הודעתו במכתבי מ-19.5
לא יורע לנו אם האיש נמצא בידי המשטרה או הבלש
הצבאית.

עם תום החפוש התנהל ויכוח בין הקדוש, הא.ס.פ.
מטול-כרם וקצין הצבא בדבר המשך החפוש למחרת בבקר בעזרת
הצבא. לדעת הקדוש לא יחואר המשך החפוש לאחר צהרי היום.

ש.

20.5.42

8121 k
338

חקירת המקרה בגבעת-חיים

בנימין איזנשטיין בן 33, 3 שנים בקבוץ, שנחם בתל-יוסף, שנה אחת בג"ח. בא ארצה מצ'כיה בעליה ב. נתבקש לספר על חולדות הקשרים בקשר לקנית-נשק.

ב18 באפריל באתי מהעבודה ופגשתי בחייל צ'כי בשם סקומר. אותו יום הופיע עוד 4 חיילים צ'כיים, איזנבר, זיצ'ק, הנקר ושומר. למחרת הכרת עוד חייל צ'כי בשם ביצ'ק. סדרתי להם מקום לינה בג"ח ובכפר חגלה (4 בכפר חגלה). בערב בלינו אסם. בלילה סיפר לי אחד מהם שיש להם כמה רימונים ורוצים לזרוק אותם בספרים ערבים. צמחתי שיתנום לי. נתנו לי 4 רימונים מלאים איטלקים, אחד אנגלי, ואחד אלקי ריק. מסרתי אותם לאגון ג. ויוסף ש"אח"כ בקשו ממני את הריק בחזרה. למחרת ספרו החיילים על מהלך המלחמה בטוב-רוק, על טובי הנשק השונים, שהביאו אתם גם נשק בלתי מסומן. ספרתי זאת ליוסף ש. והוא אמר שהוא מעונין לקבל טומי-גן. דברתי עם החייל סקומר על זה והוא הבטיחני להביא משהו.

עם ב. עבדתי 4 ימים בעירום שחח והוא ספר שברח מצ'כיה אחרי שהרג את בן-ודרו. שני אחיו נכנסו לצבא גרמני. יש לו אישה יהודיה בצ'כיה, היא חדשים בב"ח לחולי רוח באלכסנדריה. הוא עשה רושם טוב, דק אהב לשחוח ולהשתכר. הוא הבטיח להביא כמה דברים, מגפיים שלקת סקצין גרמני, חולצות איטלקיות, שמיכות. שאל אם עליו להביא את הדברים כי ברצונו לחת אותם מתנה לקבוץ. אמרתי שאין לזה ערך, אבל הוא עמד על דעתו להביא. הבטיח אקדח איטלקי ואקדח . הוא היה צריך להשאר עד 30/4, אבל עזב ב-28/4 אמר שיסע לקמפ ויחזור ב-30/4 עם הדברים. הוא לא חזר ויתר החיילים עזבו ב-30/4.

שבוע לאחר זאת באו לבקור חייל צ'כי, ד"ר קפאק, מדרום צ'כיה חייל שני(שמו לא ידוע לי) וסרג' צ'כי, יוליוס קלבוס, קרוב של בחוררי ומוכר לי בחו"ל. הוא קומוניסט, היה 20 חדש ברוסיה. ידוע שהוא קום. גם בצבא, לכך מקבל שמירת של חייל פשוט. כשלויתי אותם לאוטובוס, באו עוד 2 חיילים, אשר נתקבלו ע"י הוגזו.

כשבאתי לחדרי מצאתי שם מכתב מהחייל ב. ששני החיילים ה... כתב שמודה בעד הכנסת האורחים, שספר למפקד הגדוד איפה היה, מבקש לקבל את 2 חבריו, "הדברים שהבטחתי לך מוכנים ובודרך". שני החיילים האלה היו מסודרים בדירה בכפר חגלה ע"י הוגזו. בערב דברתי אתם כמה מלים; לא יכולתי לשפל בהם כי הייתי עסוק. למחרת חפשתי אותם ונודע לי שהלכו בכווון לעין-החורש. לאורוחת צהרים לא הופיעו. 9.15 הלכתי לבקרים לכ"ח, אמרן לי שהם עזבו אחה"צ לירושלים.

ב-9 במאי בערב באו לקבוץ החיילים סקומר, איזנבר, שוברס, הנקא, זייצ'ק וקלנר. כל אלה היו כבר קודם במשך במשך שבועיים. ביום 10 במאי אמר סקומר שיש לו רובה אנגלי וכמה כדורים שרוצה לחתם לי. סדרתי אותו פגישה למחרת היום בשעה 11.00 בבח גלים. התקשרתי עם יוסף שנפר ונסעתי באוטו משא לחיפה. הגענו ב-10.00 לבח גלים. ב-11.00 הלכתי לקראת החייל. האוטו עמד ברחוב צדדי וכשיצאתי לרחוב המוביל לשער המחנה, פגשתי בקצין צ'כי, אשר מכיר אותי עוד מבי"ס לקצינים. הוא הכיר אותי והתחיל לדבר. ברגע זה עבר סקומר, עם רובה ותומיל, נכנס לרחוב צדדי כפי שנדברנו, שאל את הנהג אם הוא מג"ח, עלה על האוטו ונסע. נסעו עד חוף-חיים, אח"כ חזר אלי, דבר אתי וחזר למחנה. הרובה הגיע בלי הפרעות לגבעת-חיים. אחרי הצהרים דברתי עם 2 חיילים שאני מכירים מהייתי בצבא בחו"ל. אחד יהודי והשני נוצרי. שאנקוסא וווילדוב.

שמחתי להוסיף שבשבת 9 במאי הופיע בקבוץ לנדסקורפורל עם פתק מהייל בשם פריץ פומר, קרוב של אלוה ז. ושמעתי מפי אגון ויוסף (אני לא דברתי אתו) שהוא הבטיח לחזור עוד בערב לבח-גלים ולהביא למחרת טומי-גן אמרתי ליוסף שאני לא מאמין בדבר הזה ואמנם למחרת החייל לא הופיע ויותר לא היה במשקנו עד היום.

שני החיילים, שאנקוסא וווילדור הבטיחו להביא כ"א טומי-גן. נסעתי אתם ביום 15 במאי לחיפה. שם שמעתי שהחייל סקומר אסור, בגלל

1221
21211

זה שיצא מהמחנה ללא רשות וחזר מאוחר. פגשתי את 2 החיילים עם הנשק, אבל הנהג בא ב-4.30 במקום ב-11.00. לכן נאלץ הייתי להחזיר את 2 החיילים עם הנשק למחנה. כשצבאית סוף סוף את טוביה, הנהג, בחיפה, רציתי להתקשר עם החיילים. דברתי אתם, אבל לא הייתה אפשרות לקבל את הכלים. העננו בתשע הבינה והמעניין הוא, שבנסיעה זו בדקו את המכונית באופן יסודי בתוך חמיס. השומר שאל מה יש במכונית, אח"כ בדקו באופן קפדני. השומר עלה על האוסו, הרים שקים ובדק 10 דקות. מטרתי על הענין ליוסף ש. ולאגון.

בשבת הציעו לי גרי ואגון לנסוע ביום א' לחיפה ולהתקשר עם החיילים. אמרתי שביום א' חופש לחיילים ואין מה לעשות אתם. רק בין 11.00 ל-3 בימי חול אפשר לצאת; בכל זאת אמרו לי לנסוע ולחפש את הקשרים עם 2 החיילים אשר עזבתי אותם במצב רוח רע, כי הצטרפו לחזור עם הכלים.

עוד ביום ו' שמעתי שחייל ב. חזר מקורס. אמנם לא יכולתי לדבר אתו, כי היה במשטר. שלחתי לו מכתב, בו הזמנתי אותו לבוא לביתה-חיים ומטרתי לו אלבום עם צילומים של ג"ה, שאגון סדר לשם מתנה. שלחתי זאת ע"י חייל ששמו לא ידוע לי.

ביום א' נפגשתי בערך ב-9.30 עם ב. הלכתי אלו לבית קפה והוא ספר לי שהיתה בדיקה יסודית בכל היחידות הצ'כיות. אבל הוא הסתיר נשק באוסו של קצין. האוסו הזה יסע ביום ד' לת"א להביא את הקצין הביתה. הוא יסע עד חדרה או עד הכביש ויביא את הדברים אלינו. הוא ספר שקבל ידיעה מצ'כיה שאח אחד נפל בחור חייל גרמני, השני נעלם, אמו מתה, ואשתו התחננה מחדש. אחרי כמה רגעים, עברה החדרה מרים כץ. ראתה אותו וישבה אתו בערך עשרה רגעים. קצתי פגישת עם ב. ב-2.00 אחה"צ ב"אגד". הוא חזר למחנה ואני הלכתי עם מרים. עוד התקשרתי עם יתר 2 החיילים.

ב. לא הופיע בשעה שחיס ע"י "אגד". נסעתי לבת-גלים, הפשתי אותו וקבלתי שתי אינפורמציות שונות. אחת אמרה שהוא במצב "הכונן", ההניה - שהוא עזב את המחנה בשעה 11.30. לא יכולתי למצוא אותו.

נשארתי ללון בחיפה וביום ב' לפני הצהריים לויחי את מרים כץ לבת-גלים. ב-3.00 פגשתי את ב. הוא אמר שיבוא בשתיים ויהיה פנוי. פגשתי אותו ע"י קרית ארם ב-2.00, והוא אמר שעוד איננו פנוי, אבל יבוא ב-3.00 אקדח עם 30 כדורי. ועליו להיות מוכן בשמונה או תשע בערב לקבל את הטובי. לפי המדובר צריך הייתי לסלפן הביתה, אבל ליוון שלא האמנתי לו, רציתי לקבל קודם את הנשק כדי לסלפן. בשלש לא יכולתי להגיע לבת-גלים. באחי ששה בחפס, נפגשתי עם יתר החיילים שהיו בג"ה, טובים, אינז'נר, קלנר וכו', ונסעתי אתם העירה. בשבע ורבע נסעתי לבת-גלים. ישבתי בבית קפה וכשהחשך הלכתי למקום המסתים. הוא הבטיח לי להביא את הכלי מפורק. צמדתי במקום בו יכולתי לראות את שער המחנה. כמה רגעים אחרי שמונה הכותי את ב. שיצא את השער עם הבילה בידו ומדד התפלאתי שהשומר ע"י השער לא בדק אותו. הוא התקרב אלי ואני ראיתי שהכלי עטוף מתחת אהל. הכלי לא היה מפורק. השוברתי לו שאני יכול לקבל את הכלי בצורה כזאת, כי לא נוכל לצאת עם הבילה כזו לשום מקום והאינז'נר מוכן לקחת את זאת. הוא אמר שאין סכנה, שהוא יצא כך מהשער והניח את הכלי על התיק. החלטתי לא לקבל בשום אופן. תפסתי את התיק, הוא הניח את הקנה לחיק ואמר: "תקח את זה כבר". ברובע זה עמדו סביבי אנשים. שנים בדקו את התיק וחמשה בצביל עם אקדחים. הכניסו אותי "לגדר רום" בבת-גלים. בדקו את התיק ושם ראיתי בפעם הראשונה את מה שהביא: טובי-גן, 2 צלחות עם 60 כדורים.

אחרי ליקוח 4 אנשים את ב. לא ראיתי יותר. שאלו אותי לשמי וכתבתי אני מדבר אנגלית. אמרתי שאני מהיפה ובקשתי להביא את החייל. מיד החלו מדברים על גייס חמישי. הכניסוני לאוסו והביאוני להק. על-הר-הכרמל והכניסו אותי לחדר. באה שני קציני צבא. יצאו ומיד חזרו. בקש שאפשוט את המעיל, הביאו אותי לחצר, העמידו אותי לקיר. באו עוד 2 קצינים ו-8 חיילים עם רובים. על הבקשה להתקשר עם עורך דין או עם בחורתי אמרו לי שבקשר לגייס חמישי לא צריך להתקשר עם אף אחד! לא ידוע לי למה לנו.

1010
1011
)

הופיע סרג' - מג'ור של ס.א.י.ב. הביא עדות של החייל ב. שהוא הכיר אותי עוד בבגעת-היים ושאוני חבר שם. את העדות הזאת קראתי רק יומים לאחר זה בצורה בלתי יגלית. אבל שמעתי שבררו על ג'ח, על קבוץ, הביאו אותי למעלה ושם הופיע ש.מ. ושאל למה לא מסרתי מיד את הכתובת הנכונה שלי. אח"כ הביאו אותי אל ס.א.י.ב. אופיס ושם החלץ התקריה ב-12.30 בלילה. לא שאלו אותי בכלל על הענין שתפסו אותי עם נשק ועם חייל. שאלו אם אני יודע על נשק בלתי יגליל בקבוץ או במקום אחר, אם אני יודע מי עוסק בזה. הביאו לפני צילום מהבריחה, בגודל גלויה. אמרתי שאני חזק בקבוץ, אך פועל פשט ולא מתקס בדברים אלה. שאלו אם אני יודע מה זה סומי, אם אני בכלל מכיר נשק. אמרתי שכן, כי הייתי חייל בצבא הצ'כי. שאלו כמה נשק העברתי, קניתי, אם אני יודע איפה נמצא הנשק שנעלם בימים האחרונים מהחנה, אם הנשק הזה הגיע לג'ח, להיכן הגיע. עניתי על הכל בשלילה. אחרי זה ביאו לי את התמונה בגודל כפול ורצו שאציין את הדירות והדיריים. אמרתי שזה לא קבוע. שאלו איפה אני גר, איפה גר אגון ג. הראיתי היכן אני גר. אח"כ הביאו לי הצהרה (מטיטמנט) עם חתימה (קצין אספירנט) ושם היה כתוב שהוא היה בג'ח ודבר עם האנשים האלה: אגון גרטנר, גרי, חיים (הוא אח"כ היה כתוב יוסף איך חבר. היה כתוב צ'כית, אנגלית ומדפס. אח"כ שאלו אותי איפה גרים אנשים אלה? אגון ג. הראיתי להם את הבית בפרדס. ראיתי רק חלק מה"הצהרה" כי הייתה מקופלת. את הראו לי אח"כ. לא שאלו איפה גר גרי והעאר. אח"כ הפסיקו וסדרו לי מקום לינה.

ביום ג' הביאו אותי לתחנת המסורה המערבית. שם לא רצו לקבל אותי. משם הובאתי ל-פ.ס.או. פילד סקוירסי אופיס. במושבא הגרמנית. שם הודיעו לי שאעמוד למשפט צבאי, ויירו בי (זה היה בשמונה בבוקר בערך). שם שאלו אותי בפעם הראשונה על קבלת הנשק, קשרי עם החייל וכו'. אני קבעתי לי קו כזה: כיוון שמעתי שהחייל ב. אמר שהכיר אותי בג'ח, אמרתי להם שהוא היה אצלנו, הבטיח לי בגדים ומגפיים, אמר לי שהדברים האלה לא נחוצים לו בכלל. נסעתי לחיפה לחופש, נבדשתי אתו. הוא הבטיח להביא את הדברים למקום שבו נתפסתי. אמרתי שהוא היה חולה-רוח, שכור, ושמעתי גם מחילים שהוא היה שבור וקבל עונש בעד שכרות. הוא הופיע עם הבילה. כשהרגשתי מה שיש לו רצייתי להתחלק, אבל תפסו אותי. דברים אלה מסרתי בפרוטוקול.

מתחנת המסורה לקחו אותי חיכף ל-פ.ס.או. זה קרוב מאד. מא מה-פ.ס.או. הביאו אותי שוב לתחנת המסורה וסדרו שם יקבלו אותי באופן זמני, בלי להכניס אותי בתור אסיר ליוזף. הכניסו רק פתקא ש-ש.מ.פ.ס.מ. מבוגליו וס.מ. ווסס (ס.א.י.ב.) הביאו אותי. אח"כ הוציאו שוב את הפתקא. היו שני אינסט. בתחנה, אחד נפוץ, שמן (ערבי) דבר עברתי ואינסט. גרידם אנגלי. הכניסו אותי לתא בודד גרוע מאד. בתוך התא היו 2 זוגות אופנים שהם הוציאו. התא ריק לגמרי. השוטרים קבלו פקודה לא לדבר אלי. שופר עברי עמד לפני דלת התא, אסר לא היתה סגורה. דפקתי בדלת ובקשתי שיביאו אותי לב"כ. הוא הלך לבקש רשות מהקצין. הרשות נתנה. אני בקשתי את השופר העברי להתקשר אחרי העבודה עם ההסחורות ולמסור לשאסר חבר נבעת-חיים ומבקש להתקשר עם ג'ח ולדאוג לטפול. לא מסרתי את השם ולא את סבת המאסר. השופר ענה שאסור לו לשמוע ולא יעשה כלום מעני. אחרי שעתיים הוחלף ע"י שופר ערבי שהתיחס אלי יפה, האכיל אותי, סייל אחי, הביא לי ספסל אחרי נשילת רשות. עשה הכל כדי להקל על מצבי. דברתי אתו ~~אגון~~ אנגלית. הביאו אותי לשם ב-10.30. את שם השופר הערבי אינני יודע ולא את מספרו. בכל מקום התיחסו השוטרים הערבים יפה, היהודים לא הסתכלו בי. חשבו שאני מקבוצת שטרן. הם שמעו שאני מקבוץ.

בתחנה המערבית ישבתי עד שבע בערב. אז לקחו אותי ל-ס.א.י.ב. זה היה ביום ג'. משם לתחנה המרכזית. התייעצו מה לעשות ולא רצו לקבל אותי, כי לא קבלו תביעה נגדי. החזירו אותי ל-ס.א.י.ב. שם השאירו אותי עם סרג' הדלת פתוחה, החלונות פתוחים. יכולתי לברוח בנקל. לא עשייתי זאת. ישבתי ע"י החייל שכתב על מכונה כתיבה וראיתי שהעתיק את כל הפרטי-כלים.

ראיתי את הפרטי-כלים של החייל ב., של קצין קיפנר, מפקד היחידה של

24. 5.42

א.ה.ר
8121A
23
2

לבנימיני.

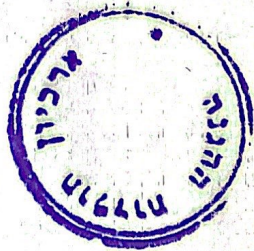
אחמול הודעתי לך סלפונית שבנימיין
אייזנשטיין שוחרר מהמאסר.

במשך ימי מאסרו עשינו כמה נסיונות
להתקשר אתו וגם ניבנו לו כמה הזדמנויות
להסתלק ממאסרו, אך אייזנשטיין משום-מה
לא ניצל את ההזדמנויות. עמדותי כאן בקשר
עם איש מגבעת-חיים שגא הנה במיוחד. עובדת
שחרורו של אייזנשטיין היא מוזרה מאד לאחר שהוא
נתפס עם מכוונה ביד.

החפוש שנערך בגבעת-חיים למחרת מאסרו
מתיבים זהירות מיוחדת ביחס לאיש. לדעתי יש
צורך להקור את אייזנשטיין באופן רצינפ מאד.

עמרי.

העתק: לשכה, מגלן.

משרת הישובים העברים
מחוז לוד ושכם
ה.ק. יפו
28 במאי 1942

האינספקטור הכללי

הנדון: גבעה-חיים.
מכתב מ-26.5.42

הנני מתכבד להודיע שבהתאם להוראותיך הגעתי לטול-כרם ב-27.5.42 לחקר בדבר ההתנגדות משרת הישובים העברים בגבעה-חיים, בעת החפז של משרת וצבא ביום 10.6.42.

בהגיעי מאחלי שה.א.ס.מ. מטיד נבלוט החל כבר בחקירה. הודעת לי שגם אני קבלתי הוראות לחקר ולהודיע בעניין זה. א.ס.מ. מטיד שכח שלפן לה.ק. כדי לקבל הוראות נוספות והודיע שהוא ימשיך בחקירה ושאני אשתף אתו בזה.

בגמר החקירה נלקחו העדויות ע"י א.ס.מ. מטיד שכח, אשר הודיעני שהן המסרנה לך ביחס עם כתב האשמה ע"י מפקד משרת שכח.

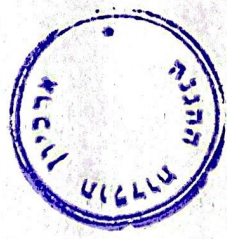
בהתחשב עם הנ"ל הנני מחכה להוראות נוספות בנידון.

שמור ה M.C.S. הנוגעים בדבר הם סרב' גרהוד פריד וקופרל חיים ממלוק. קופרל משנר אינו משרת ביחידה זו.

~~אשר~~ א.ס.מ.מ.

העתק לשכם.

המפקח על הישובים העברים
במחוז לוד ושכם.

Handwritten mark or signature at the bottom right corner.

154 180
2016
2121K
(HS)

Jewish Settlement Police
Lydda & Nablus District
District H.Q., Jaffa.
25th May 1942

172
P. C. 1127 - 11211

Inspector General.

Subj: T.S.P. Givat Haim (Tulkarem)
Ref: Your letter N^o H/8/2556 of 26.5.42

I beg to report that in accordance with your instructions I proceeded to Tulkarem on the 27.5.42, to make inquiries regarding the behaviour of the Jewish Settlement Police at Givat Haim Colony during the search of police and military on the 19.5.24.

On arrival I found that A.S.P. Cid Nablus had already commenced investigations, I informed him that I had been duly instructed to inquire and report on the matter. A.S.P. C.I.D. Nablus then phoned up police H.Q. for further instructions and has informed that he should continue with the inquiries and that I should cooperate with him.

I proceeded with A.S.P. CID Nablus to K/B/LID Police stn, and was present when further statements were recorded and an identification parade held...

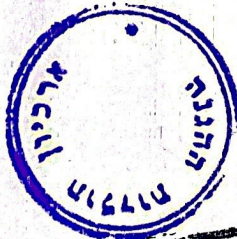
On the completion of the inquiry the statements were taken away by A.S.P. CID Nablus who informed me that they would be forwarded together with charge sheets to you by Supt Police Nablus Dist.

In view of the above I shall be grateful for further instructions in the matter.

The names of the N.C.O.'s concerned are N° 7752 L/sgt Gerhard Fried and N° 8123 L/cpl. Chaim Manlock. There is no Cpl. Gestner serving with this formation.

Cop^y to Nablus

A.S.P. Jewish Settlements
Lydda & Nablus District

101

דבריו: דו"ח משפט גבעת-חיים בפני סגן מושל המחוז.

מוכתה המקום רוחב ליי

"הזמנו, הכוכבי וועד גבעת-חיים למשפט ארמיניסטיבי נגד חושבי גבעת-חיים לפי פקיד" של רחוקים של העונש הקבוצי לפני סגן מושל המחוז השופט, מר ר. ריבס טול-כרס - נחניה). המשפט החקיים במשרדי המחוז בנחניה ביום ב' 26.5.26, שבוע אחרי המקרה. בשם ההביעה הכללית הופיע אנליי בשם פישר, מחסי. יד. בשם הכפי הופיעו המוכתי ועוד חברי אחר מהועד. הסכמו שהמשפט יתנהל בשפה האנגלית, על מנת לחסוך זמן יקר לענותינו וגם על מנת לחנע מהיגוב ע"י קצין המחוז, שהיה עולל להיות קצת מסורתי. הוקראו השמות: (ע) החגודות למשרד בכותב; (ב) נסיון לחסוף יובה מסורתי (ג) החתקלות בלתי חוקית. הורענו שאנו מצטערים על הינצידות, אך לא תושבי דכפי אשמים בו. על האלה: 'אשה' כן או לא ענינו כילאו". על זאת הביא הקסנור 4 עדים. כל אחד מרס נשבע ומסר עדות, אח"כ נשאל ע"י הקסנור. אח"כ נתנה לנו (בהתאם להתעודה ע"י מוסדותינו באנו בלי עוד) הזכות לחקור את העדים ע"י שאלות (from Examination) דברי שנצלו אותו במדה מכסימלית. עדי הבריעה היו: הא. ס. ט. טולסון שנהל את המעולות ביום 19.5.26 עד שעה 6 בערב. ב. ס. ט. שאר משכח שנהל את המעולות משעה 7 באותו יום, כומר אחד שקבל סייטות קלות בשפת ההתנגשות וסג' נט-טג'וי סטיל ס. א. ב. של הצבא. הנ עידוד בדרך כלל למי דמת, אלא שנפחו את נקודות ראשמה ולא הרריו דביים דוכיו לחיובתנו. אנוצנו אלצנו את העדים ע"י האלותינו לחיובות אשר פבלים עוכדות השובות לנו. הבהינו את עמדתנו גם בעדות העצמה שלנו אשר נתנה גם היא ליי רסכמתנו בכבוד. עדותנו נתנד שלא דנווחת עדי דקטגוריה, אשר נכנסו ויצאו כל אחד לאחד גבר הקיחתו.

סענותינו היו כדלקמן: באו ואמרו לנו שרוצים לחפש מהסניס או מצייכים איורים. מיד הגיד דמרתה כל עזרה. לא שאל אפילו על יקודת-היגוש כוהב. הראה ליה את הדרך לכל מקום איר בקטו, פחה לפניהם בלי הסוס גם חדיים מטיים. אח"כ ראינו מזופי החפזה ומחציה של הינו אחד אשר דרתחף בחנוש, כי חושדים בנו בנניב נשק. היה בזה עלבון גדול בשביל הכפרי, המשתחף בכל כוחו כמאפי דמחמה, הן בשליחת תבינו לזיא ודן בדרכות דייצור. בחיינו לידעו שמוס מה"זכינו" אחד כזה. האם נקעה מעשה פשע או יצח רסביב שאנו נחשדנו בשבוע? האם רסתנו למחומית? - אם המשטרה יצתה בעזרת הסוכתה ייתה צייכה לרוב ולהגיד "אחד מחבי-יכם חשוד ברצוע פשע זה וזה" וזו היינו מביצים לבח בודאי כל עדיה אשפיות, אבל אם מסחריים את הכוונה האמיתית של היעוד מהסוכתה פמהוד, אי אפשר לחבוע מה- עזמה. למינות דעלבון דגויב יצח וחסר הנ"ל לא התגדו אנשי כפרינו בכוח לחימוש. דם דק עקדו כייב המתפשים ונתנו ברוב להצטרותה המורנית רחלים. לא אימום. למסטיה. תוכן הזואים דיה רס החבריה ריבט העלבון. בדרך לא ריחה כל קריאה להתנגדות ככות (הידים הוכרתי לאשר זאת כסנשאלו על-דינו. כי חלק מהזואמים חיד בינגלית) כן טענו. כי המשטרה לא החיפוש פשע שמוכרח לכן, כי- רעצמה. אשנו של דבינונו כלל מה צורך היה להם להביא תגבות. רק אחי הרתשוח הצרנה, אייר בה נפעזו חכירי ע"י משטרה והוכיח חבדותינו, השלל המוכתי והועד את כל קור השפעתם והשפיעו על החביים לא לעמוד במקומות החיגוס, אלא במיתק של כור עשיות סכריים מינו. הם גם הודיעו למפקד מאו רי דוי ירול להמשיך בחפוש, אולי קטנו לסינו אותו במתירות האשפיות. קל זה טען ג'וי שאו שאנו הודיעו לו אל כך, אבל הקדל לא החפז, והוא דיה סבור שאילו מצאו נשק במקו חיד זה גורי התנגשות דמים, בהם בשעה שדינו לו דו-יאוה לחמוס

מס' 21121
21121

זה שיצא מהמחנה ללא רשות וחזר מאוחר. פגשתי את 2 החיילים עם הנשק, אבל הנהג בא ב-4.30 במקום ב-11.00. לכן נאלץ הייתי להחזיר את 2 החיילים עם הנשק למחנה. כשפגשתי סוף סוף את טוביה, הנהג, בחיפה, רצייתי להתקשר עם החיילים. בדברתי אתם, אבל לא היתה אפשרות לקבל את הכלים. הגענו בתשע הביתה והמקנני הוא, שבנסיעה זו בדקו את המכונות באופן יסודי בתוך חים. השוטר שאל מה יש במכונות, אח"כ בדקו באופן קפדני. השוטר עלה על האוטו, הרים שקים ובדק 10 דקות. מטרתו על הענין ליופף ש. ולאגון.

בשבת הציעו לי גרי ואגון לנסוע ביום א' לחיפה ולהתקשר עם החיילים. אמרתי שביום א' חופש לחיילים ואין מה לעשות אתם. כך בין 11.00 ל-3 בימי חול אפשר לצאת; בכל זאת אמרו לי לנסוע ולהדש את הקשרים עם 2 החיילים אשר עזבתי אותם בפצב רוח רע, כי הצטרפו לחזור עם הכלים.

עוד ביום ו' שמעתי שחייל ב. חזר מקורס. אמנם לא יכולתי לדבר אתו, כי היה במכתב. שלחתי לו מכתב, בו הזמנתי אותו לבוא לבגעת-חים ומטרתו לו אליבם עם צילומים של ג"ח, שאגון סדר לשם מחנה. שלחתי זאת ע"י חייל ששמו לא ידוע לי.

ביום א' נפגשתי בערך ב-9.30 עם ב. הלכתי אתו לבית קפה והוא ספר לי שהיתה בדיקה יסודית בכל היחידות הצ'כיות. אבל הוא הסתיר נשק באוסו של קנין. האוטו הזה יסע בינן ר' לת"א להביא את הקצא הביתה. הוא יסע עד חדרה או עד הכביש ויביא את הדברים אלינו. הוא ספד שקבל יריעה מצ'כיה שאח אלא נפל בחור חילי גרמני, השני נעלם, אפו מה, ואשתו התחננה מהדש. אחתי כמה רגעים, כרחה החברה מיום כן. ראתה אותנו וישבה אתנו בערך עשרה רגעים. קבעתי מדישה עם ב. ב-2.00 אה"צ ב"אגד". הוא חזר למחנה ואני הלכתי עם מרים. עוד התקשרתי עם יתר 2 החיילים.

ב. לא הופיע בשעה שחים ע"י "אגד". נסעתי לבת-גלים, הפשתי אותו וקבלתי שחי אינפורמציות שונות. אחת אמרה שהוא במצב "הכוון", הגינה - שהוא עזב את המחנה בשעה 1.30. לא יכולתי למצוא אותו.

נשארתי לילון בחיפה וביום ב' לפני הצהריים לויחי את מרים כן לבת-גלים. ב-12.30 פגשתי את ב. הוא אמר שיבוא בשחים ויהיה פנוי. פגשתי אותו ע"י קתרי אליהו ב-2.00 והוא אמר שעוד איננו פנוי, אבל יביא ב-3.00 אקדח עם 30 כדורי. ועלי להיות מוכן בשמונה או תשע עקרב לקבל את הסופי. לפני שהדובר צריך הייתי לסלפן הביתה, אבל כיון שלא האמנתי לו, רצייתי לקבל קודם את הנשק ואח"כ לסלפן. בשלש לא יכולתי להגיע לבת-גלים. באתי שמה בחשש. נפגשתי עם יתר החיילים שהיו בג"ח, שוברס, איצנגר, קלנר וכו', ונסקתי אתם היורה. בשבע ורבע נסעתי לבת-גלים. ישבתי בבית קפה וכשהשקין ילכתי למקום המסוים. הוא הבטיח לי להביא את הכלי מפורק. עמדתי במקום בו היכולתי לראות את שער המחנה. כמה רגעים אחרי שמונה הכרתי את ב. שיצא את השער עם החילה בידו ומדד התפלאתי שהשומר ע"י השער לא בדק אותו. הוא התקרב אלי ואני ראיתי שהכלי עטוף מחיכת אוהל. הכלי לא היה מפורק. השרותי לו שאיני יכול לקבל את הכלי בצורה כזאת, כי לא אוכל לצאת עם חבילה כזו לשום מקום ואיני מוכן לקחת את זאת. הוא אמר שאין סכנה, שהוא יצא כך מהשער והנחית את הכלי על התיק. החלטתי לא לקבל בשום אופן. נפסתי את התיק, הוא הכניס את הקנה לתיק ואמר: "תקח את זה כבר". ברגע זה עמדו סביבי 7 אנשים. שנים במדים וחמשה בצביל על אקדחים. הכניסו אותי ל"גדר רום" בבת-גלים. בדקו את התיק ושם ראיתי בפעם הראשונה את מה שהביא: טומי-גן, 2 זחוחות עם 60 כדורים.

אחתי לקחו 4 אנשים. את ב. לא ראיתי יותר. שלאו אותי לשמי וכתבתי. אני מדבר אנגלית. אמרתי שאני מחיפה ובקשתי להביא את החייל. מיד התלו מדברים על גייס חמישי. הכניסונו לראוטו והביאונו ל.ה.ק. על הר-הכרמל והכניסו אותי חדר. באו שני קציני צבא, יצאו ומיד חזרו. בקשו שאפגוש את המפיל. הביאו אותי לחצר, העמידו אותי לקיר. באו עוד 2 קצינים ל-8 חיילים עם רובים, על הבקשה להתקשר עם עורך דין צו עם בתורתו אמרו לי שבקשר לגייס חמישי לא צריך להתקשר עם אף אחד. לא ידוע לי למה הכו.

ב., של החייל וונדרצ'ק, והחייל סקנור. 4 פרטי-כלים היו קצרים. בהם הודיעו ארבעה החיילים שהיו בג"ח, ראו אותי שם ולא יותר. בפרטי-כל של החייל סקנור היה כתוב שהוא הכיר אותי בג"ח, דבר אחי, נמרד ממני ב-30 לאפריל, מאותו זמן לא ראה אותי ולא היה ידוע לו שהייתי בחיפה. בפרטי כל של ב. היה כתוב, שמכיר אותי בג"ח, שבקשתי נשק, הבטחתי 60 לא"י תמורת הטומי-גן, שהוא ידע שזה בלתי חוקי. האודיע לקצין שלו ביום ב' בשעה 16.00. כ"כ ידוע לו שאני מתעסק בקניה כלים עבור משק בג"ח ושאני גם התקשתי עם חיילים אחרים בעניין זה. בפרטי-כל של הקצין קיפנר היה כתוב שהחייל ב. הופיע אצלו בשעה 16.00 אחח"צ, צביביליטט בנימינן איזנשטיין מג"ח עמד בין שמונה לחמש בבת גלים על מנח לקבל טומי-גן.

הקצין נתן לחייל ב. טומי 617 עם חתיכת אוהל ונתן פקודה לשומר משער לא לבדוק את החייל. אני קראתי עתון והמטכלתי חמיד הצדא אל הפרטי-כל וכך יכולתי לקרוא את הכל.

אחרי חצי שעה הביאו אותי, ביום ג' לפנה"צ לחתנה המזרחית. שם הכניסו אותי לתא, הזמינו שוטר עברי לפני התא. נסיתי להתקשר החוצה, אבל המשור אותי כשדברתי אחר. ברוב זה הופיעו שני אנשים בציבילי, לקחו אותי כשכתי ונסענו. זה היה בין השל לחמש וחצי בערב. נסענו בכיוון מזרח, אח"כ לעכו, ועברו את גבול א"י בערך בשתיים-שלוש וחצי. הגענו לכירוף בשבע בבוקר. היו הפסקות בדרך. אחד חמיד נשאר אחי. הביאו אותי ל-0.א.י.ב. כל המקומות עם כתובת. הביאו אלבומים עם תמונות והפשו אותי. היה לי רושם שכל הצלופים הם של ערבים וגרופים. הושיבו אותי על כסא, וכשנאזר אדם דופה, נמנו לי שערוש שחורות, או כובע, או שסם וזקן. זה ארך עד שחיים אחח"צ, אז יבאנו אח בירוח והגענו בערך בשש לפנות הבוקר ערב לאיפה ס.א.י.ב. ותחנה המזרחית. בדרך הם נעצרו, הוציאו דרכיות ומכתב ולא בדעו אותי כלל. בתחנה היו רק שני שוטרים בריטיים וקצינים בריטיים. אותו לילה מעבירו אותי כל שעה לתחנה אחרת. (שם-עמר, הר הכרמל, הדר הכרמל, תחנה מזרחית, מערבית ותחנה מעורבת ושונות) לא ראיתי אף שוטר עברי. הייתי שעה בתחנה המזרחית אח"כ בתחנה המרכזית. כדאי לציין את הפרוצדורה: נסעתי בשקטי כחול קצין. אחד ממני מלוויו נכנס, חזר לאוטו והכניסו אותי. לא הייתי כבול. מהתחנה המרכזית העבירו אותי לחדר הכרמל. שם הייתי שעה במספר של שוטר בריטי. שם הביאו אותי לה הכרמל. שם טיילו אתי ב"גור דום" של שפצא. משם לתחנה המערבית ומשם לבת-גלים (גור-רום) של הצבא. זה היה בערך בשלש לפנות בוקר. מבת גלים הביאו אותי לתחנה המזרחית בערך בשבע בבוקר. שם הייתי שעה והביאו אותי ל-0.א.י.ב. אורחית. שם לקחו פרטים, צילמו אותי. לא לקחו שביעה אצבעות. ישבה שם בחורה גרמניה עם דרכיתה. הצלחתי להגיד לה שתלך להסדרות והסוכנות ובזמן שהם לקחו ממני פרטים היא רשעה אותם. כשיצאם אמרו לי שזה יהיה בסדר. כשהביאו אותי מהתחנה המזרחית ל-0.א.י.ב. דוקתי נחקק לרובו הכור עטופה בשפעתה. על המתקה היה רשום "התקשרו עם ההסדרות בעניין החרור שנסאט מגבעת-חיים". ב-0.א.י.ב. קבל את דברי אינספ. דוד. משם הביאו אותי לתחנה המערבית, הכניסו אותי לתא. שוטר ערבי הביא אותי לפני בקשתי למקלחת ואפשר לי להתגלח ולהתקלח, בלי רשות הקצין. בדרך חזרה לתא נבשתי את אינספ. פרסדם הוא שאל אותי אם כבר אכלתי. נעיתי בשלילה. שלח אותי עם 2 שוטרים למסעדה ערבית לאכול צהריים. אח"כ הזמין אותי לחדרו. אחר שמסעם המסעדה האורחית לא יעשו שום הביעה נגדי. יום קודם אפר לי ס.מ. ווטס מס.א.י.ב. שהם מעבירים את הדבר למשפט אדמיניסטרטיבי ושקבל כמה שנים. הוא גם הסביר שבמשפט צבאי הייתי מקבל פס"ד מות. מהתחנה המערבית הביאו אותי לס.א.י.ב. בארבע אחח"צ. שם שמעתי מפי סרג' שבכל זאת יביאו את הדבר למשפט צבאי, כי המשטרה האורחית לא רוצה לקבל את זאת, כי נאסרתה ע"י משטרה הצבא.

לאחר כחצי שעה בא ס.מ. ווטס וספר לי שהיה בג"ח וקרה דבר מאד לא נעים. על שאלותיימה קרש"ל לא ענה לי. לקח אותי לה.ק. איפה שדבר אתי הקצין ואמר: אנחנו קבלנו את האינפורמציות של החייל ב. מהצבא הצ'כי. נכון שהוא שכור, שהיה בב"ח לחולי רוח. אפשר להאמין שדברת אמת. אין לנו אפשרות להעמיד אותך למשפט מחוץ האינפורמציות האלה ומחוץ זה שהנשק לא היה אצלך ביד. אתה יכול ללכת.

לקחו אותי שוב לט.א.י.ב. במקום שדרשתי שתי חעורות הזהות(תעודת נסיעה צבאית לא החזירו לי). אמרו שהתעודה שלי ויתר הדברים ב-0.5.0.0. ואני צריך לבוא בבוקר לקחת אותם. על הנימוק שלי שאינני יכול להחליף בלילה (היה חשש וחצי) בלי תעודות בעיר, נחננו את מספר הטלפון (67 צנסדל) ואני אוכל להתקשר במקרה הצורך.

כשיצאתי לרחוב המליכים פגשתי את ב. הוא הכיר אותי לפני שהכרתיו אני. ומסר לשוטט שברחתי. הוא הפש אותי והביא אותי לחנות המסורה. שם טלפנו לט.א.י.ב. ששחררו אותי. יצאתי, אחרי 200 מטר שוב הפש אותי שוטר והביא אותי לתחנה המרכזית. שם שחררו אותי חיכך ומיד. אני יצאתי והגעתי עד הבית פול לשכת הגיוס הממשלחית. שם הפשאותי במסרה צבאית. בקשתי שיביאו אותי לט.א.י.ב. שם קבלתי פתקא שתעודת הזהות נמצאה אצל הצבא.

הלכתי ללון אל חבר ברחוב המליכים. שם שמעתי באופן בלתי ברור על מה שקרה בב"ח. הח' יוסף הופמן עצוב את הקבוץ שמע מכו-אדם אחד שהיו מכוח בג'ח, מכוח עם המסורה.

כיום ו' בבוקר הלכתי לט.א.י.ב. איפה שברחתי עם ס.מ. ווסט והוא אמר שהיה בג'ח, שקרה דבר לא נעים. הוא צחק מכל הענין הזה. הוא רוצה לבקר את המשק. שהוא קבל ארוחת צהרים מ-ט.א.י.ב. ורופן' ספרתי לו על הקבוץ ועל החיים שם. הוא אמר שאחרי המלחמה יבוא לקבוץ כחבר.

הלכתי לפ.ט.ט.ס. המ.ס. לא היה שם. הלכתי בחזרה. בעשר וחצי הצטרכתי לבוא שוב. בעשר ורבע פגשתי את המ.ס. מגוליו ברחוב יפו. הלכתי אתו וברוך ספר שהיה בג'ח, היו מכוח, החברים לא חתנו לחפש. הדבר לא נעים לו. המסורה ברחה מכאן בקושי. הביא אותי לפ.ט.ט.ס. שם דברתי עם קפט. ספרתי למה שחזרו אותי. הוא אמר שספרתי ספור יפה על המגפים. אחרי זה בא לי מה.ק. והוא אמר: ידוע לנו שיש נשק בכל המקומות ובעל הארץ. העברנו את זה לממשלה ולבית החברים. לנו לא נעים מה שקרה בג'ח וחצאנו את המסקנות. יצאתי ופגשתי שוב את מ.ס. ווסט, הוא אמר לי ישהיה לי מזל.

בשתיים-עשרה וחצי נפגשתי עם חבר ג'ח דוד הייטלינגר שספר את הענין בג'ח לפרטיו. יצאתי בארבע וחצי לדרך.

ש: בזמן המאסרים האחרונים, איך היית לבוש?
 ח: מכנסים ארוכים שחורים, חולצה אפורה-בהירה ומעיל טריקו אפור.
 ש: היה משהו חסוד בתלבושת?
 ח: לא. לבשתי גם עניבה.

ש: כחתי משהו: בלילה, בעק בשלש, נחננו לי לשחות חה(בלילה הראשון) וישב על ידי קורפורל ושוחחנו. הוא שאל: אילו היית מצליח לקבל את הנשק, לאן היית מביא אותו? אמרתי: הביתה. "למי היית נותן אותו?"- "למשהו".
 ש: "אילו זה לא היה מקבל אותו?" - לא עניתי. אפ הוא אמר: "בוראי היו מקבלים את זאת."

ש: המכתב של ה-ל.ק. היה סגור-לא ראיתי את המכתב.
 ש: מה עבודתך בקבוץ?
 ח: עבדון.
 ש: גם נהג?
 ח: לא.

ש: כיום ו' לקחת אלבום בשביל ב. - הידעת שהוא חזר?
 ח: לא ידעתי, אבל ידעתי שהוא יחזור בקרוב.

ש: ב. ידע שקניתי אצל אחרימי?
 ח: לא קניתי. רק קבלתי רובה אחד. אני מניח שלא ידע מזה. יוסף ש. יודע שהחברים מפחדים אחד מהשני. מ.ב. לא התרשמתי שהוא עלול למסור, עשה רישט שוב אמנם אומלל. את החביות, 4 מיטלקיות ואחת אנגלית מסרתי לצבי קרול. כי ידעתי שהוא בועדת הבטחון. הצ'כים רצו להחליף הבית ריקה במלאה ואת הריקה לשמור כמזוכה. בקשתי אותה בחזרה. בקבוץ הייתי קשור עם יוסף ש. ואבון. לצבי קרול נחתי, כי שאלתי אותו קודם אם אפשר לקבל דבר כזה והוא אמר שאקבל ואסמור לו.

לכניסה
למכלה
שיש

11214

**לשאלת גביית ערובות מקורות שונים על מהלך החפוש והמחנות הישנים
בבגדאד-היים ביום 19.6.42, מחקבלת הסוכנה זו:**

ביום 19.5.42 בשעה 1410 נכנסו 3 מכוניות מטסיה לחצר משק בבגדאד-היים.
מתוך יצוא: הקצין הביטי טולסון (א.ס.ט. מ"ט), אינטקוורד גולי מביה-ליד,
שני סג"מ-טלפונים מהצבא, 6 שוטרים ביטיים ושני שוטרים ציבויים. עם ירידת
החצות סמרי שוטרים והמשו עמדו ליד מקורות מסומנים משוטרים, אשר בהם המשו
אח"כ. קציני המטסיה הודיעו למוכתרי כי ביצועם לחפש "מחזיקים בלתי כשירים",
ולקטו מסגור ועוד חברי מחזורי הלחות אליהם שעת החפוש. בדיכום לחפוש בצינאים
אשר להם המסגור של המ"ן ר.ג.ח., אשר אף הוא נלווה אליהם, כי ביצעו להודיע
על החפוש לקצין הנוטריה המסגור עליו, והדגיש כי זוהי חובתו בהתאם לחוקים.
הא.ס.ט. אשר עליו להתקשרים; צינאו, ובסעמד חלו על דעתו - נצטרי, ושוחרי יק
עם עזוב המטסיה את המקום. (2000).

בבגדאד-היים הוציאו הקצינים קיצרות והלכו לפיתה הלאה. הם אפילו
במקומות שונים כמלי לייצוגו לל דבר אסרי. מאופן החפוש הוצרי למוכתרי המקום
סכאן נעזק המשו אחר נשק. הוא דריס מהקצין את מקורו החיפוש הא.ס.ט. ענה שלמי
החקנהו לשעת הירום, עיניו 19 הוא ישראי לעירוף המשו בלי מקורו בכאב. על דעת
הודיע המוכתרי שהוא שחתף עד כה יק מתוך שאשט שמחפשים סמורים אגודות כבגוד
לחוק. בחיפוש אחר אינו סוכן להסתתר. הוא עזב את השוטרים שחיפשו באותה שעה
בסביבת ערדת הגנת אחת.

בינתיים התאספו הכבים ימים סביב השוטרים והחיילים הקוסקים בבגדאד לשם
הפוש. אלה נבהלו מעט, הודיעו ושלחו 2 שוטרים במכונית להביא תגבורת מתחנת
המטסיה כביה-ליד.

השוטרים והחיילים עברו למקורות אחרים לשם חפוש וקחל הכבים רב הלך אחריהם.
נשערו קיימות "כזו" פניו החברים אחרים נאטו בעביות ואגולית וחביעו את
מחאמם על החפוש נשק כישוכ עכ"י, בה כעשהו שהוא שחתף עד כה, והנתנו גם כעשינו
מגורים לעזרת הצבא דבי-טסי, בעצם ימי החגיגות הביטיים ימים לצבא.
השוטרים והחיילים המסיקו את הפעולה והתכנסו יחד סמוך למקום שמשכן קודם,
באור פידס, כל הזמן היו מוקפים ע"י המוני נוצרי, חביתו וחבריה, למתקחלים
נאטמו בינתיים חברים וחביות מעין-החורש ומעבדות, אשר באו לשמע המאורע.
שני השוטרים שנאטמו לבית-ליד חזרו עם יריעה שאין יותר שוטרים ביטיים
בתחנה. על דעת מה קצין הולי בעצמו. במשך ימיהם לא היה כל פעולה מצד המסתתרים.
הם עמדו בפידס, מוקפים חביתים, דגאומים והחדשו.

אחר-כך חזר הולי עם תגבורת של 20 שוטרים ביטיים, בלויית קצין המסגור
בבגדאד, קצין הנוטריה בר אולדפילד, ומג"ר שאו מהמטסיה. קצין המסגור דריס
שהמוכתרי יצאו את החביתים ושכלי ילך לביהו. באמצע המוים היה פיצוץ כל שוטרים
למקום החפוש. חביתים והחביות קיצו את-יהם הוכו באכזריות בירש ובכשן בקחות
הירוכים. כמה חביתים וחביות נחבלו, 2 חביתים נפצעו יותר קשה והובלו למרפאים
בחוסר הכרה. אצל אחד נמצא זעזוע המוח, אצל שני - פצע עמוק בראשו; אחד הפצועים
עמד לנסוע למחלק הירום להתגיס. (אחד השוטרים הביטיים שהצטיינו באכזריות -
הוכה קשות ע"י חבית המסיקים) ובעיקר ע"י הנוצרי והחביות). חביתים וחביות דריס
נחרו בקצירות "בזו" אחרי השוטרים ודחמו אותם, כשהאיונים מבהילים לגביהם, מסוד
לפידס. אחד השוטרים הולל איצה ונשטם כפילו. הודיעו כמה שטרות מטיים. שו חלק
נשים ומציעת חביתים. על דעת באח מקורו לטוטיים לסבת כמה שטרות מטיים. שו חלק
לסלפון להתייעץ, אחרי ששטח את דיה-ה קצינים למימאה ליראת את הפצועים.

בדרך סלפון שוחח ארו מוכתרי המקום שחבץ את גלבון הכמר על מעשה החיפוש.
מג"ר- שאו מסר למוכתרי שהחירות נעזק מטעם הצבא וכי יתכן שיבואו גודרי צבא
לחפוש בכברי. הוא דריס מהאנשים יחפזו ולא יפידעו למטסיה בפעולתה. שמוכתרי מסר

א"מ
31/12/57

שלא יוכל להשפיע על החברים המיוגזים שהם יחזרו לחריהם, אבל הפסידה שהם יקמו מצד ויתנו לעיון את המושג. הוא חבץ שפעולה זו חסתיים תוך יבועים מועטים. על יד הרכסה. כמו-כן דרך המוכתה וחבתי לועד את המספייים של 3 שוטריים שהעטינו באבזריות מיוחדת בהכאת חביות. על זה השיב ה-א.ט.פ. שהוא עצמו אחראי למעשי השוטריים ומוכן לשאת גם באחריות זו. החברים הנאספים סרו מעט הצדה, לפי הרסכה. בינתיה התיעצו שוב קציני המסירה עם שני החיילים במשך יבוע שעה בערך. ו אחת-כך מס' מב'ר שאו שהוא יראה את מעשה אנשי הכפר בהתנהגות אנטי-בנייטית ושחוא כמשיך כפעולות. השוטריים והחיילים חזרו למרכז הכפר, ושחו שם עד שעה 2000 בערך. א"מ חזרו

אמר לציין שבמשך כל זמן רכעולות התנהגו החיילים וקציני המסירה, ביחוד הכב'ן- שאו, בהתאפקות גדולה, ואף היא דבנה מסוימת ליבשי אנשי הכפר. ההכאות הכראיות אשר נמשכו רק דקות מספר עם ההגבה דנסרצת של אנשי הסביבה. היו מעשה של 3 - 4 שוטריים בלבד.

-

שמיכה דם. הוא גם טען שכתבי החכונן, כביכול, להתגשות, כי הוא ראה אלונקות מוכנות, וכשבא לראות את הפזעונים בסממנה ראה שם שרופא ועוזרים היו מוכנים להגשת עזרה. מובן שידענו לענות על טענות אלה. ענינו כי ענין התגלות המצויים עליהם במקרה של מציאת נשק היה רק השערה וניחוש פגום ושין כל הוכחות לכך.

השופט העיד שהשריפה שהם חוו לפני פקודה פבים אחד הצריכים, נמצאה ע"י החמוץ, שהוא חומל, הוכחה, נשפט בפניו ושיצו לחטוף ממנו את יובהו. הוא ניצל הודות לשני שוטרים שבאו לעזרתו. הוא הכחיש שחכה נשים וחביים. הוא התחייב את היובה בצורה מאוזנת לפני גופו לשם שמירה על השריפה ושמייה עצמו. שאלנו אם ירוע לו שיש שני פצועים שבבעת-החיים, עם זעזוע אפוא ומצעים צמודים בראש, ואם הוא סבור שרובה מהחזיקים אותו בצורה מאוזנת לפני הגוף יכול לגרום למצעים כאלה. כך שאלנו אם אינו חושב שקהל של 800 איש (לפי האופדנה שבעדותם) אינו מסוגל להוציא בנקל את יובהו וגם את רוביהם של שני מציליו, אילו יבנו בכך.

נסיון התובע הכללי לכלול אותנו ע"י מטר שאלות במתינות רבה לא הצליח. בסוף ציינו שזב את העבר והווה של גבעת-השמים ואת מקומה במלוי המקידים שונים השוכים, ביחסים עם הסביבה והממשלה. הוכחנו את טעות המייליים מכל ארצות בנות הברית שמצאו ומוציאים ארצות-אזרחים אצלנו (טארונו בזה טענה שנשמעה בעת החיפוש, על רגשות אנטי-כריטיים אצלנו).

אחרי המסקה קצרה הודיע מר רייבס, לא מסק-הדין. הוא דן אותנו לפי האשמה הראשונה (התגברות כבול למטטת) - ולא הדכיר את יתר טעמי האשמה לקנס קבוצי בסך - 250 לא"י. מסק-דין זה טען ששני הנציב העליון. הוא אמר שהוא סבור שבו יחזרו יחסי משקנו עם המטטת והממשלה לתקנתם.

הנהלת המשפט ע"י מר רייבס היתה הוגנת מאוד. ניתנה לנו אפשרות מלאה, בלי הגבלת הזמן, להסביר כל מה שרצינו. אנו ניצלנו זאת בלי הסוס, אולם באונו בנולות הנימלס.

המשפט ארך 3 1/2 שעות.

122
2.6.42

א
א
א

ל לבנימיני.

2

הנדון: העדויות בענין גבעת-חיים
מכתבך מ-25.5.42.

עד כה עלה בידי להשיג:

- (1) מספר התיק 1571 / 414/42,
- (2) האיש נאסר ע"י סרג'נס צבאי בשם בביר.
- (3) החקירה התנהלה ע"י קפט' רובינסון ולפט' קופלר,
- (4) עדויות נמסרו ע"י שני חיילים צכים בשם וודרצ'קי וביצ'ק.

באם יעלה בידי להשיג פרטים נוספים אעבירם אליך.

עמרי.

